

om Forladelse, hvis jeg skulde have taget feil i Brevet. Det vilde være noget høist Utilfredsstillende, naar man i det daglige Liv skulde have at gjøre med saadanne Tal. Naar de Herrer ville tænke sig, at man i Stedet for en Specie skulde have en Mønt, der gjaldt 1 Rd. 5 Mk. 14 ø., vilde det være overordentlig uhenigtsmæssigt, ikke at tale om, at der er flere andre Hensyn, som maatte gjøre det særlig utilraadeligt netop for os at komme ind herpaa. Der vilde fremkomme mange vanskelige Forhold i den Henseende, netop ved de tydske Guldmønter, som kunde have stor Indflydelse paa vor Skillemønt, og det vilde være særligt i flere Henseender; kort sagt, der er en Mængde Grunde derimod. Det er derfor, at dette Forslag blev forladt af flere af de Mænd i Kommissionen, som fra Begyndelsen af havde fundet det antageligt, og det blev ikke forladt, fordi de ikke kunde føre det igennem, men fordi de ved nærmere Overveielse fandt, at det ikke vilde være heldigt.

Bøffen: Det har glædet mig at have givet det meget ærede Medlem Leilighed til at give et Billede af Møntkommissionens Forhandlinger, der ere mere lykkevarslende end det, jeg har faaet ud af Betænkningen. For min Betragtning finder jeg imidlertid Tilføjningspunkter i Betænkningen, som jeg tror, at ogsaa Andre have været opmærksomme paa. Jeg skal til det ærede Medlems sidste Bemærkning gjøre den Indvending, at der var ved Indførelsen af en Guldmønt og Bibeholdelse af de nuværende Sølvønter naturligvis kun tænkt paa en Overgangstilstand, saa at man kunde faae Tid til at vælge, hvilket Møntsystem vi senere skulde slutte os til, og at det ikke vil være rent uoverkommeligt at multiplicere med 4 og dividere med 9 ved Opgjørelser, har allerede Betænkningen henvist til. Jeg kan ikke tro Andet, end at hvis Resultatet af Forhandlingerne her skulde blive, at vi ikke opnaa Enighed med de to andre Lande, maa vi være betænkte paa at træffe andre Foranstaltninger til Overgang fra Sølvønt til Guldfønt, men dog synes jeg, at den Vægt, man lægger paa Sølvværdiens Synken, bliver noget overdreven. Jeg lægger megen Vægt paa, hvad det ærede Medlem nys sagde, nemlig at Sølvets Pris for Diebliffet ikke afviger fra, hvad der er opstillet i Betænkningen. Det viser, at det ikke er i stadig Dalen, og der var den Gang beregnet den laveste Pris, som den Gang var opnaaet. Imidlertid er det kun et Vidnesbyrd, som jeg regner mig til Indtægt, idet jeg ingenlunde tvivler paa, at Begivenheder, som muligen foreskaa i det kommende Aar, vilde kunne faae stor Indvirkning og nødvendiggjøre Overgangen til Guldfønten. Derfor min Betragtning er der gjort adskillige Indvendinger, og navnlig er der henvendt to pikante Historier til mig, som netop ramme de to Hovedbetragtninger, jeg har søgt

at stille op. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds mindede om en Begivenhed i Præsto angaaende det elektriske Lys som fremtidig Gadebelysning, der var rettet imod den Betragtning, som jeg gjorde gjældende som mit principale Hensyn, nemlig at vi skulde søge at opnaa noget Større end det, vi her vilde opnaa. Dersom Udsigten til en fuldstændig international Møntenhed virkelig var at stille i Klasse med en saa fjern Udsigt som elektrisk Gadebelysning, saa vilde jeg give ham Ret; men, som sagt, det er netop det, der gjælder om at bevise, at Udsigten ikke er bedre for det internationale Møntsystem end for det elektriske Lys. Endelig mindede den høitærede Finantsminister om et Træk af en Komædie, hvor af to Personer Ingen ønsker at gaa først ud af Døren, og de derfor bleve staaende saaledes, til de bleve gamle og graa. Jeg tror ikke ganske, det kan anvendes paa dette Tilfælde, nemlig paa det Hensyn, som Repræsentationerne vilde tage til hinanden indbyrdes, thi i den Henseende staa netop Repræsentationerne ikke ganske lige. Navnlige vil jeg fremhæve, at der bør tages mere Hensyn til det norske Størthing i denne Sag end til den danske Rigsdag, og jeg skal sige hvorfor. Det er dels fordi Tilbøjeligheden til Overgangen til det internationale Møntsystem uenssynligt er stærkest i Norge, dels fordi Overgangen til det foreslaaede Møntsystem ingen Steder vil medføre saa gennemgribende Forandringer som i Norge, hvor man har $\frac{1}{3}$ Specie, og hvor altsaa den nye Skillemønt vil blive ganske inkommensurabel med den nuværende Mønt. Dette tror jeg altsaa kan gjøres gjældende, saa at vi ikke behøve at spørge om, hvem der bør gaa forrest. Jeg er mest tilbøielig til at høre Størthingets Beslutning som den, der paa dette Punkt er den vigtigste, og den vil være veiledende for mig.

Berg: Man pleier i Almindelighed, naar en Sag foreligger efter at være undersøgt af en Regjeringskommission, at høre, at det er forbausende og forunderligt, naar Nogen nu ikke kan antage en Sag saaledes en bloc eller paa den Maade, den er forelagt, efter at have modtaget en saa nøie og alsidig Prøvelse af saa særlig sagkyndige Mænd. Denne Betragtning hører man ikke saa sjelden, naar der foreligger Forslag, hvis forberedende Arbejder ere udførte paa den Maade. Denne Anskuelse er jeg imidlertid ikke tilbøielig til i Almindelighed at gaa ind paa, thi det er ikke vanskeligt for en Regjering at finde en Del i Virkeligheden ogsaa sagkyndige Mænd, der om Sagen være i det Væsentlige de samme Anskuelser som Regjeringen selv, og som saaledes kunne forelægge Noget, som fra Regjeringens Standpunkt kan se pænt og godt ud, men desuagtet godt kan lide af væsentlige Mangler og trænge til alvorlig Undersøgelse. Nu er der med Hensyn